

σθήσεται κλαυθμός και εἰς τὸ πρῶτ' ἀγαλλίασις.

7. Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ εὐθηνίᾳ μου· οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα.

8. Κύριε, ἐν τῇ θελήματί σου παρέσχου τῇ κάλλει μου δύναμιν· ἀπέστρεψας δὲ τὸ πρόσωπόν σου και ἐγενήθην τεταραγμένος.

9. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, και πρὸς τὸν Θεόν μου δεηθήσομαι.

10. τίς ὠφέλεια ἐν τῇ αἵματί μου ἐν τῇ καταθῆναι με εἰς διαφθοράν; μὴ ἐξομολογήσεται σοι χοῦς ἢ ἀναγγελεῖ τὴν ἀλήθειάν σου;

11. ἤκουσε Κύριος και ἤλεησέ με, Κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.

12. ἔστρεψας τὸν κοπετόν μου εἰς χαράν ἐμοί, διέρρηξας τὸν σάκκον μου και περιέξωσάς με εὐφροσύνην,

13. ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου και οὐ μὴ κατανυγῶ. Κύριε ὁ Θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαι σοι.

Πεντηκοστήριον

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαροῦ εἰλήσας και ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης, Κύριε, παρέχων τῇ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

*
Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ και θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον, θρήνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἱμοὶ! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν σταυρῷ κρεμώμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, και ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, και διερρήγνυτο τοῦ γαστῆρος τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σὲ κηδεύω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσφαύσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ και τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

*
Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἀδὴν ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ και τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

*
Λάμψον τὰς καρδίας, τρισήμερι Θεότης, τῶν ὑμνούντων σε, τῇ τριλαμπεῖ φωτὶ σου, και δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, και πράττειν τὸ σὸν θέλημα, τὸ ἀγαθὸν και τέλειον και μεγαλύνειν και δοξάζειν σε.

Κυπριακὰ ἐρωτικά

Ἄχ τὸν φόδον μου χιονίζω
κι ἄχ τὴν πεθυμιάμ μου ἀφταίννω·
νέφος ἔχω ἀντὰδ διαβαίνω
και τὸν ἥλιον δὲν βιγλίζω·

Μὲ τὰ δάκρυα ψιχαδίζω
κι ἴτσου, γοιὸν ἀναστενάζω
τοῦ Βοριᾶ και Νότου μοιάζω
και καλὸν πιὸν δὲν ὀλπίζω.

Ἄγγελος Σικελιανός

Ἵπνος μᾶς ἐπαιρνε γλυκός
ἀπὸ τῆς γῆς τὰ βύθια,
ἀνοιχτομάτης και γλυκός,
σὺν ἐσωπαίναν τὰ βαθιά,

τὴν πλάση ὅπου ξεσκέπαζαν,
μεγάλα παραμύθια.
Κι' ὡς νὰ λαγοκοιμώμουν
μὲ διάφωτα ματόφυλλα,